

Tuti befutók

DEBRECENI BOGLÁRKA

Linda totál bepörgött. Egy életlen csontozókéssel hadonászott a konyhában, a Robi, a csótány, azt merészelte állítani, hogy ő húzott ki engem a mocsokból, holott még a vécéülőkét se képes lehajtani maga után című műsorszámot adta elő Vivinek, miközben megpróbált miszlikbe aprítani egy túlrejt, vastag héjú paradicsomot, ami ide-oda görgött a vágódeszkán. Egyre dühösebben nyiszatolt, a paradicsom meg mintha kifejezetten arra játszott volna, hogy „tönkretegye az idegrendszerét”, olimpikonokat megszégyenítő módon piruettezett, sprintelt és ugrott, cigánykereket hányt, tigrisbukfencet vetett. Linda hamar megunt a cirkuszi parádét, magasra emelte a kést, dögölj meg, te kis rohadék, sziszegte vérben forgó szemekkel, és egy hirtelen mozdulattal keresztüldöfte a zűrös, nyálas nevé love apple szívét. A konyhakés könyörtelenül hatolt át a lány szöveteken, a paradicsom héja kifakadt, kocsonyás húsának leve pedig vadonatúj, páros cseresznyékkal díszített pizsama felsőjére fröccsent. Artikulátlanul felüvöltött, mérgében elbőgte magát, és olyan erővel hajította a zöldséget a mosogatótálcába, hogy az elemeire szakadt. Elviselhetetlen fájdalmat érzett a meggyalázott cseresznyék láttán, elhagyott, vérbe fagyott, öngyilkos leányanyákat, vörös temperával leöntött alsós lúzereket, festékszóróval lefújta, vasúti sínekhez kötözött kuvaszkutyákat, földre tepert asszonyokat látott, és Dalí vigyorgó koponyáját, amint megbecsteleníti a gyönyörű, fekete hangversenyzongorát. Abban a pillanatban maximálisan azonosulni tudott a szenvedő szappanopera-hősnővel, a perverz uraság válogatott kegyetlenségeitől szenvedő Isaurával, a fiúgyermekre cserélt, vak Esmeraldával és Rosalindával, az árva virágáruslánnyal, akinek anyja azért

rohadt évekig a börtönben, hogy védje a hűtlen pasast, akit szeretett. Vértett a cseresznyék szíve, vértett Linda szíve, vértett a világmindenség, mire Vivi megjegyezte, ha Szűz Mária számolná Linduska könnyeit, hamar elvesztené a fonalat, és javasolta, hogy mielőtt kisírná a szemét, nézzék meg, mit hoz a jövő. De Linda már kiolvasta a napi, a heti, a havi, sőt, az éves, továbbá a hétvégi szerelmi horoszkópot is a Nők Lapja Cafén, és marhára nem tetszett neki, amit látott, elege volt a negatív gondolatokból, az olyanokból, mint ne várj őszinteséget, titkos ellenséged aknamunkába kezdett, partnered idővel nagyobb érdeklődést tanúsít irántad, ám ez az esztendő romantikázás szempontjából nem megfelelő. A cigánykártyától rettegett, mert legutóbb, amikor Zoé megjósolta, hogy szakítani fognak a Petivel és pénzveszteség éri, miután Peti ejtette, lenyúlták a tárcáját a buszon. Az angyalkártyától megcsömörlött, őrangyalod álmodban üzen neked, készíts magad mellé tollat, jegyzetfüzetet, affektált, aztán persze reggel semmire sem emlékszel, ha álmodsz egyáltalán. A kínai mantra szerint, folytatta felpaprikázva, a kígyó párkapcsolata szuperszonikus, a szerencsesütiből dől a baromság, akkor a legfinomabb a süti, ha 13-án sütik, a telejősdában kóklerek ülnek, hizlalják a seggüket a nyanyák. Vivi tudta, hogy muszáj leállítania, mielőtt az őrületbe kergeti. Valami abszolút újat kellett bedobnia, ha már 13, Luca napja, vigyorgott, jöhet a karácsonyi mágia, gombócokat gyúrunk, felírjuk a neveket, a cetliket belenyomkodjuk a tésztába és a gombóc megmutatja, ki lesz a nagy Ó! Linda hirtelen elfelejtette minden bánatát, a leányanyákat, a szappanoperákat, a paradicsomlében ázó cseresznyéket, nevetve körbetáncolta a szobát, félholtra ölelgette a barátnőjét, fenomenális ötlet, lelkesedett csillogó tekintettel, és hozzálátott a szervezéshez. Feltette a napi körkérdést a fészre, jelen lehet-e férfi egy ilyesfajta szertartáson. A válaszadók 97%-a nemmel szavazott, így eldöntötte, hogy kizárja Robit a lakásból. Elmerült a szilvás gombóc-készítés rejtelseiben a mindmegettén, aztán kikalkulálta, hogy kétszer tizenegyet kell főzni, nemcsak azért, mert max. annyi fér a fazékba, hanem mert a születési dátumaikban szereplő számok összege tizenegy, ergo, a számmágia alapján, mivel egy, meg egy, az kettő, a szerencseszámuk a kettes, kétszer tizenegy meg huszonkettő, és párosan szép az élet, a szám duplán tökéletes. Kifundálta, hogy a tésztába Lego figurákat tesz, nehogy elmosódjon a tinta a papírfecniken. Asszociációs módszerrel kiválasztott kilenc nevet fejenként, a Robi evidensnek számított, kakukktojás pedig mindenképpen kellett, egy-egy mesefigura, hogy lássák, nem kamu-e az egész. Felírta a jegyzetfüzetébe, ki kicsoda, a varjú Jenő, a krokodil Valér, a Robi, az egér, ha már patkány nincs, a kutya a Töhötöm. Rajzolt egy zöld Trabantot, átrángatta Vivit a szomszéd macskásvalínéihez, majd benézett a tárolóba, mert a gombköpködés rég kiment a divatból, viszont ahhoz, állította, hogy a zöld Trabant szerencsét hozzon, mindenképpen látni kell egy öregasszonyt, egy

fekete macskát és egy betört ablaküveget. Basszus, micsoda céció, mondta Vivi, miközben a tésztaát gyúrta, elég lett volna Márton napján böjtölni és bekapni három szem búzát, hogy megpillantsuk a jövődöbelinket. Aztán nem méltatlankodott tovább, hetet ütött az óra, érkezett a pillanat, mert a hét, az isteni szám. Feltették a fazekakat a gáztűzhelyre, sámlira álltak, és izgatottan várták, melyik gombóc jön fel először a víz színére. Egyszerre tépték szét a nyertes gömböcök gyomrát, a kezük remegett. Vivi elsápadt. A francba. Malac. Vagyis, Donald Kacsa. Mekkora egy béna, hülye libacsirke vagyok! Az. Helyeselt Linda, miközben megátalkodva nézte a vízilovat, azaz, Mickey Egeret.

